

«Neviditelní hrdinové mezi námi»

Neviditelní hrdinové mezi námi... Když se nad tím zamyslíme, je jich ve skutečnosti mnohem víc, než se zdá. Domnívám se, že hrdiny nejsou jen ti, které jsme zvyklí tak nazývat – vojáci, policisté, hasiči či zdravotníci, ale i ti, kterých si většina lidí nevšimá: ti, kdo každý den vykonávají svou práci a činí náš život bezpečnějším a pohodlnějším.

Souhlasili byste se mnou, kdybych řekl, že hrdiny jsou i pekaři, kteří zatímco spíme, zajišťují celé zemi chléb – základní potravinu? Pracovníci komunálních služeb, kteří udržují naše město čisté a útulné? Řidiči, učitelé, dobrovolníci? Jejich práce je často nenápadná a pro většinu lidí samozřejmá, ale přitom je nesmírně důležitá. Hrdinové totiž nejsou vždy na titulních stránkách novin ani na televizních obrazovkách, nenosí hrdinské pláště a nemají nadpřirozené schopnosti. Jsou to obyčejní lidé, kteří žijí mezi námi a chodí po stejných ulicích jako my. Jsem přesvědčen, že je vídáme každý den, aniž bychom tušili, že kolem nás právě prošel hrdina.

Hrdiny můžeme nazvat i naše rodiče. Chrání nás, starají se o nás, zajišťují nám vše potřebné a dávají nám svou lásku a péči. Někdo řekne, že je to přece samozřejmost, rodičovská povinnost. Ale zamysleli jste se někdy nad tím, jak to všechno zvládají? Jak je to pro ně těžké? I oni se unaví, vyhoří, sní o odpočinku. Představte si, že nemají volné dny ani dovolenou. Naši rodiče jsou jako věčné motory. Nejsou jen hrdinové – jsou to superhrdinové.

Neviditelní hrdinové jsou ti, kdo tiše pomáhají druhým. Bez publicity, bez křiku a vychloubání, bez hraní pro publikum. Někomu se to může zdát jako maličkost, ale pro toho, kdo pomoc dostal, to může být záchranné lano v složitém a tvrdém světě. Možná to byla jeho poslední naděje na záchranu.

Pro mou zemi je téma hrdinství dnes mimořádně aktuální. Už čtyři roky moje Ukrajina hrdinsky brání nejen svou svobodu a hranice, nejen své území a právo být samostatná a nezávislá, ale i svobodu celé Evropy. Nebojují žádní superhrdinové, žádný Batman ani Superman, ale obyčejní lidé z masa a kostí. Nepřítel je nazývá „kyborgy“, protože stojí a vydrží tam, kde nevydrží ocel ani beton. I oni mají strach, i oni chtějí být se svými rodinami a dětmi, ale drží linii a chrání náš klid. Stojí v mrazu i v horku, ve sněhu i v dešti, bez svátků a volna. Jsou to obyčejní lidé, jejichž jména a tváře většinou neznáme a možná je nikdy nepoznáme, ale právě jejich hrdinské činy nám umožňují žít náš šťastný život.

Ve skutečnosti jsou neviditelní hrdinové obyčejní lidé. Nehledají slávu, uznání ani ocenění, ale činí tento svět lepším a laskavějším. Jsou jako majáky, které tiše dávají své světlo a ukazují cestu těm, kdo ztratili víru a naději.

O tomto tématu jsem hodně mluvil s maminkou. Zeptal jsem se jí, koho považuje za nejdůležitějšího hrdinu. Podívala se na mě, tiše se usmála a řekla, že ho znám. Byl jsem velmi překvapený. V duchu jsem začal vyjmenovávat všechny, které znám... Maminka se jen usmívala. Řekl jsem, že nevím. A ona odpověděla: „Ty ho nejen znáš – ty se s ním každý den setkáváš.“ Zmátlo mě to. Pak dodala: hlavní neviditelný hrdina je uvnitř každého z nás. A každý den, každou minutu, každou vteřinu svádí ten nejtěžší boj.

Dlouho jsem mlčel a přemýšlel nad jejími slovy. Ano, je to pravda. Když se mi nechce trénovat, číst nebo jít ven, právě můj vnitřní hrdina mě nutí vstát. Dává mi sílu překonat lenost a udělat dnes to, co zítra přinese své plody a dovede mě k úspěchu.

Náš vnitřní hrdina to má nejtěžší, protože boj se sebou samým je ten nejtěžší. Známe své silné i slabé stránky a často si svou lenost či nechuť něco dělat omlouváme špatnými podmínkami, nedostatkem prostředků, nálady nebo příležitostí.

Moje učitelka říkala, že letos si připomínáme 30 let existence Senátu Parlamentu České republiky. A já jsem se zamyslel: kolik důležitých zákonů bylo v těchto zdech navrženo a přijato lidmi, jejichž jména většina občanů nezná? Kolik rozpočtů bylo schváleno a kolik mezinárodních smluv podepsáno, které změnily život lidí k lepšímu a otevřely nové možnosti? Kolikrát se zde vedly debaty a hájily zájmy státu? Kolikrát političtí představitelé s podporou svých neviditelných vnitřních hrdinů odolali tlaku a hájili zájmy země? Kolikrát měli odvahu učinit správné rozhodnutí?

Myslím, že o tom by se dalo mluvit donekonečna. Na závěr se však chci obrátit na prezidenty všech zemí, politiky a státní představitele: zastavte se na chvíli, naslouchejte svým neviditelným vnitřním hrdinům, podívejte se, kam směřuje světlo vašeho vnitřního majáku, a přijměte rozhodnutí, která vyvedou svět z chaosu, válek a nepořádku. Udělejte to, aby my i další generace měli budoucnost. Chceme vidět zítřek. Chceme v tom zítřku vidět svítání.

Obracím se na všechny lidi na planetě: chraňte a naslouchejte svému neviditelnému vnitřnímu hrdinovi, protože je to jediný maják, který vám pomůže prožít tento život důstojně.

Yurii Zinchuk